

Luc Van den Briele

**DE
WAARZEGGER**

e e n a k t e r

Contact met de auteur:
luc.vandenbriele@telenet.be

p e r s o n e n

Er zijn zestien rollen (twaalf mannen, vier vrouwen
of acht mannen, vier vrouwen en vier mannen of vrouwen)

Joker / Professor Jockère

Een plaagkop (bij het publiek)

Een vrouw

Een man

Ruitenvrouw

Ruitenaas

Schoppenheer

Ruitenheer

Hartentien

Klaverentien

Schoppenzeven

Hartenvrouw

Klaverenvrouw

Ruitentien

Schoppenaas

Schoppentien

Door zes mogelijke dubbelrollen kan het aantal vertolkers beperkt worden tot tien.

Indien men over voldoende figuranten beschikt,
kan het aantal niet op de voorgrond acterende
(dansende en/of musicerende)
speelkaartfiguren worden uitgebreid.

Decor:

de consultatiekamer van een waarzegger in een kermistent,
misschien met vage kermismuziek op de achtergrond.

*Een tiental speelkaartfiguren
 (met veel beschikbare figuranten kunnen het er ook meer zijn)
 komen huppelend en gekscherend op.
 Op hun kledij is hun kenteken
 (harten, klaveren, ruiten, schoppen)
 en hun rang
 (7, 8, 9, 10 of A, B, V, H voor de hogere rangen)
 te zien.*

*De Boeren dragen een pluimmuts
 en bespelen een klein muziekinstrument
 (mondharmonica, panfluit, tamboerijn ...);
 de sierlijk geklede Vrouwen
 hebben een bos bloemen of een spiegeltje in de hand,
 de Heren dragen een kroon of zwaaien met een scepter.*

*Na een poos verschijnt de als nar geklede Joker.
 De Azen en de Heren bekijken hem met afkeer,
 de Vrouwen benaderen hem met flirtende gebaren,
 de Boeren en de kleinere kaarten lachen hem stiekem uit.*

*De Joker beweegt zich dansend tussen de speelkaarten.
 Met brede handgebaren
 nodigt hij de speelkaarten uit zijn voorbeeld te volgen.
 Ze beginnen een werveldans.*

Dan komt de Joker naar voor.

Joker:

Dames en heren, dames en heren, vandaag geen appels en peren, maar ogen en oren goed geopend, want wat u nu te zien en te horen krijgt, is voor ieder van u van levensbelang. Misschien denkt u: ah, daar is de Joker, de zot met de bellenmuts en het grappige jasje, maar dat is maar schijn.

*Ruitenvrouw is intussen naar voor gekomen
 en heeft de bellenmuts van het jokerhoofd getrokken.
 Ze geeft de Joker een zwarte jas
 en een zwarte hoge hoed
 en gaat dan
 met de andere speelkaarten
 meedansen.*

Joker:

(terwijl hij zich verkleedt – met een gemaakte en soms overdreven plechtige stem)
Ik ben Professor Jockère, de mystieke minnaar van Mademoiselle Marie Lenormand, de sibille van Paris-Saint-Germain, de patrones van de helderzienden. *(terwijl de speelkaartfiguren nog steeds dansen of hun muziekinstrument bespelen)*
Mijn magische hand zal voor u de kaarten schudden en inzicht brengen in heden, verleden en toekomst.

Plaagkop:

En dat moeten we geloven?

Professor Jockère:

(tot de plaagkop) Geloven of niet geloven: het is zoals het is. *(tot het publiek)* En hoe is het? Onder mijn huid woont niet alleen de très grande et très charmante Mademoiselle Marie Lenormand, maar ook het Bijbels profetische medium van de Blanke Berg.

Plaagkop:

Een Blankenbergse strandventer. Verkoop je oliebollen? Of grootmoeders ijsroom?

Professor Jockère:

(de plaagkop negerend) Met mijn Alziend Oog zoek ik naar oude en nieuwe liefdes, ontwar ik de knopen van stuk gelopen huwelijken en zorg ik voor succes in zaken en spel.

Plaagkop:

(tot andere toeschouwers) En thuis zal hij wel onder de slof van een Truttemie liggen.

Professor Jockère:

(de plaagkop nog steeds negerend) En dames en heren, in mijn handen zit een magische kracht die ziekten beteugelt en die genezing brengt voor vele kwalen en ongemakken. Mijn vingers zijn de voelhorens van het medium, ze zoeken en ze vinden verdwenen personen. En weggelopen minnaars of minnaressen breng ik binnen de week terug in uw armen.

Plaagkop:

Hèhèhè.

Professor Jockère:

(tot de plaagkop) Hehehe. Meneerke Hèhèhè. In uw buik is het vaak meer hohoho dan hèhèhè. En zeg niet dat je géén buikpijn hebt. Je lever ziet er een beetje moerassig uit en de pilletjes die je daarvoor slikt, die helpen niet.

Plaagkop:

Slik ik pillen?

Professor Jockère:

Ja.

Plaagkop:
Hoe kan jij weten dat ik pillen slik?

Professor Jockère:
Ik weet het. *(naar zijn handen kijkend)* Ik zie het in mijn handen. *(de plaagkop uitdagend bekiijkend)* En er is niet alleen die buikpijn. Aan de onderkant jankt er af en toe een eenzame vogel met sporen van bloedarmoede. Een bleke Jef .

Plaagkop:
Hèhè.

Professor Jockère:
Een heel slappe en bleke Jef.

Plaagkop:
(kwaad) Kermisklootzak. *(hij wil nog meer zeggen, maar bedenkt zich en gaat binnensmonds mompelend weg)*

Professor Jockère:
(na een speelse wandeling tussen de speelkaarten) En nu wordt het ernstig, dames en heren. *(naar het publiek wijzend)* Wie wandelt in duisternis en is op zoek naar licht? Wie, wie, wie, wie wil het licht over zijn toekomst laten schijnen?

*Een eenvoudige en al wat oudere volkswrouw komt
van tussen de toeschouwers naar voor.*

Vrouw:
Mag ik als eerste?

Professor Jockère:
(met uitnodigend handgebaar) Kom hier, mevrouw, kom hier. Om de toekomstvoorspellende kaarten te kiezen, hullen we u eerst in duisternis.

Vrouw:
Moet dat?

*De professor blinddoekt de vrouw
en neemt haar aan de hand mee tussen de kaarten.
De speelkaartfiguren staken hun dans
en volgen de vrouw met nieuwsgierige blikken.*

Professor Jockère:

De kaarten worden nu geschud en ik wandel met deze naar het licht zoekende vrouw tussen de Heren en de Vrouwen, tussen de Boeren en de Azen, tussen de Tienen en de Negenen, tussen de Achten en de Zevenen van Harten en Klaveren, van Ruiten en Schoppen.

*De niet aan de voorspelling deelnemende speelkaartfiguren
gaan naar de achtergrond,
waar ze hun bezigheden geluidloos (met mimiek)
en in vertraagd ritme verder zetten.
Alleen de muziek spelende Boeren zijn af en toe te horen.
Ruitenaas, Schoppenheer, Ruitenheer,
Hartentien, Klaverentien en Schoppenzeven
leggen elk een speelkaart op de tafel,
gaan dan hier en daar naast de tafel staan
en volgen elke beweging van de vrouw.
Professor Jockère leidt de vrouw naar de tafel,
helpt haar op de bezoekersstoel zitten,
neemt haar blinddoek af,
zet zich aan de andere kant van de tafel neer
en wacht met uitgestoken hand op haar betaling.*

Professor Jockère:

Een raadpleging kost normaal vijftig euro, maar omdat u de eerste bent en mooie ogen hebt, zal ik de toekomst voor slechts dertig euro voorspellen.

Vrouw:

Vijftig euro? Dertig euro? Daar heb je niets van gezegd. En een geld schijtende ezel heb ik nog niet.

Professor Jockère:

Lieve mevrouw, ezels zijn niet te vertrouwen en voor u kost het maar dertig euro. Vijftig euro is de standaardprijs en voor bijzondere gevallen kost het nog heel wat meer.

Vrouw:

Ik heb altijd gedacht dat iemand als jij het geld zo maar uit zijn magische mouw kon schudden.

Professor Jockère:

Ik heb een hekel aan geld en zou liever voor niks en voor noppes werken, maar verkeersboetes en zo worden helaas niet met magie betaald. En wat is dertig euro voor een blik in de toekomst? Er is ook een zeer belangrijke garantie. *(tot het publiek)* Garantie, dames en heren, garantie. Al wat gezegd wordt zal als blote en

nuchtere en zuivere waarheid erkend en herkend worden. Wie bij mij niet vindt wat hij zoekt (*bij elk woord met de vuist op de tafel bonzend*), die krijgt zijn geld terug.

*De door het bonzen wat opgeschrikte vrouw
aarzelt nog wat,
kijkt beduusd naar de naast haar staande
en nu bewegingloze en in zwijgen gehulde speelkaartfiguren,
maar geeft de (stiekem in haar handtas meeloerende) professor
dan toch dertig euro.
Hij moffelt het geld in een mouw.*

Professor Jockère:

(met de vingers over de speelkaarten wandelend) De kaarten. De kaarten. En wat zie ik nu, mevrouw, *(terwijl hij de twee handen van de vrouw vastneemt)* wat voel ik, wat zie ik, wat voel ik? Ik voel bloed dat onrustig door uw aders stroomt. En als ik in uw ogen kijk, dan zie ik bleekheid en pijn in de spieren van armen en benen en in de bovenkant van uw hoofd voel ik een mi en een grè, een migrainevis die wakker wordt en met zijn tanden in uw hersens bijt.

Vrouw:

Ben je zeker dat het een vis is?

Professor Jockère:

Hij heeft een witte buik en blauwe vinnen. Hij bezorgt u veel last.

Vrouw:

Ah ja, hoofdpijn. Soms erg, soms minder erg, maar lastig is het altijd.

Professor Jockère:

En de pilletjes die u neemt, die helpen niet.

Vrouw:

Soms helpen ze. Een beetje. Ze helpen een uur, of een half uur, of vijf minuten.

Professor Jockère:

En binnenkort wordt dat vijf seconden. En dan nul seconden. Nuldenul, nuldenullenullenul.

Vrouw:

Heb jij betere pillen?

Professor Jockère:

Ik heb andere middelen.

Vrouw:

Beter dan de pillen die ik neem? En je weet nog niet eens welke pillen ik neem.

Professor Jockère:

En toch weet ik het. Ik zie het met de achterkant van mijn ogen, met mijn mediamieke blik. *(met gesloten ogen)* Groene doosjes zie ik.

Vrouw:

(sceptisch) Groene doosjes?

Professor Jockère:

En blauwe doosjes.

Vrouw:

(in haar handtas kijkend) Hei. Groen en blauw. Het klopt. Naar de kleur van de dozen heb ik nog nooit gekeken. En welke kleur hebben de pilletjes?

Professor Jockère:

Die kleur doet er niet toe. Want die pillen helpen niet.

Vrouw:

Neen. En je wordt er een beetje tureluurs van.

Professor Jockère:

(het hoofd van de vrouw met de handen omvattend) Ik zal u zonder pillen van die pijnen genezen. Niet in één, in twee, in drie. Neen. Want er zijn onderliggende oorzaken en die maken het meer dan een beetje gecompliceerd. *(de vrouw van dichtbij in de ogen kijkend)* In uw ogen hangen donkere wolken. In uw ogen zie ik schaduwen. En nog meer schaduwen. Ik zie zwarte gaten. Ik zie verdriet. *(op een speelkaart tikkend)* En dat wordt door de kaarten bevestigd. Hier links van u staat Klaverentien ...

*Klaverentien komt met een bedroefd gezicht bij de vrouw,
klampt zich aan haar vast
en begint zachtjes te jammeren.*

Professor Jockère:

Die Klaverentien doet tranen vloeien, want dat verdriet hangt als een blok aan uw been en blokkeert uw verwachtingen. *(op een andere speelkaart tikkend)* U heeft het af en toe moeilijk, de mensen waarmee u dag in dag uit in aanraking komt zijn geen gemakkelijk aajibare poezen. Een onbetrouwbare persoon heeft u onlangs benaderd. Zijn lach is vals en aan zijn handdruk kleeft bedrog. Een bedrieger. Een met donker haar en donkere ogen.

*Schoppenheer komt bij de vrouw,
trekt Klaverentien bij de haren weg
en beloert de vrouw met een valse blik.
De vrouw schrikt,*

*grijpt de arm van de professor
en klampt zich aan hem vast.*

Professor Jockère:

Hij strooit onware verhalen over u rond.

Vrouw:

Ja, ik ken hem. 't Is de Jean, de boekhouder van het bedrijf waar ik werk. Hij spreekt Frans en bekijkt mij alsof ik een stuk stront ben.

Professor Jockère:

Een kwade Brusselaar. En hij is vergezeld van een ook al kwade Schoppenzeven.

*Schoppenzeven komt achter de vrouw staan
en loert over haar schouder.*

Vrouw:

Ik voel een koude adem in mijn nek. Wie is die Schoppenzeven?

Professor Jockère:

Die zeven is niet voor niets een zeven. Hij is meer dan één persoon. Soms is hij even lastig als een zevenoog, als een puist met zeven koppen. Zijn aanwezigheid hier bevestigt dat nogal wat mensen uit uw dagelijkse omgeving lasterpraat fluisteren en slinkse pogingen doen om u in een ongunstig daglicht te plaatsen. Zogezegde vrienden op de werkvloer ...

Vrouw:

Ik wist het, ik wist het, ik wist het. Valsaards en crapuul, godverdomd smerig crapuul. Ik heb het gisteren nog aan mijn dochter gezegd. Maar die deugt ook niet.

Professor Jockère:

(met bedarende handgebaren) De kwade machten zullen het niet halen. Zes, nee, zeven, acht, negen maanden lang moet u toch zéér voorzichtig zijn.

*Hartentien komt naar voor;
hij (of zij) heeft een brief in de hand.*

Professor Jockère:

En er is ook goed nieuws. *(op een speelkaart tikkend)* Vóór de zesde maand voorbij is, zal de postbode een zeer belangrijke brief brengen.

Vrouw:

Ik krijg geen brieven. Alleen facturen vallen in mijn bus. Belastingen van hier en belastingen van daar. En water en gas en elektriciteit.

Professor Jockère:

En toch zal er een brief komen. Hartentien liegt niet. Tegenwoordig stuurt hij (zij) meer e-mails dan brieven, maar u krijgt een brief. In een lichtblauwe omslag. En ik zie nog meer. *(met de vingers op de speelkaarten wandelend)* Ja. Want daar komt Ruitenaas aangetrippeld.

*Ruitenaas komt naar voor;
hij wuift naar de vrouw,
geeft haar een paar kushandjes
en trekt een tegenspartelende
Schoppenheer en Schoppenzeven
bij de vrouw weg.*

Professor Jockère:

Een zeer goede combinatie is dat. Hartentien en Ruitenaas aan uw rechterzijde: wat de postbode brengt zal positief nieuws bevatten en u een begin van nieuwe vreugde bezorgen. En achter die twee goede kaarten staat een derde goede en vuurrode kaart: Ruitenheer.

*De minzaam glimlachende Ruitenheer
nadert de vrouw
en werpt goedkeurende blikken op haar.
Hij neemt en vertroetelt haar hand
met strelende gebaren
en drukt er dan een lange zoen op.*

Vrouw:

(een beetje in verwarring, maar hoopvol) Ruitenheer. Zou dat de fijne man zijn waar ik al zo lang op wacht?

Professor Jockère:

Hij zal de nieuwe man in uw leven worden. Jammer dat er geen Ruitentien naast staat, want die Tien verwijst naar geld, naar grote Lottowinsten en succes in zaken. Die nieuwe man is dus niet rijk, maar hij is goed en zijn beetje armoede zal niet beletten dat er wegen naar een nieuw geluk worden gevonden.

Vrouw:

Ja. Als ik 's morgens voor de spiegel sta, dan zeg ik soms: wat zie je er weer triestig uit. Een mens is voor alleen zijn niet gemaakt. Ook dat zeg ik tegen mijn

spiegelbeeld. Van een nieuwe vriend ben ik al lang aan het dromen. Maar mijn dochter zal lastig doen.

Professor Jockère:

Ik zie het. Die dochter verstopt zich in een hoop zwarte kaarten. Ik sluit niet uit dat ook zij verliefd zal worden op uw Ruitenheer.

Vrouw:

Wadde?

Professor Jockère:

Maar haar verzet kunnen we bezweren.

Vrouw:

En haar verliefdheid ook?

Professor Jockère:

Dat wordt zwoegen en zweten en twintig euro extra, maar mijn stok krijgt ze zeker in haar wiel.

Vrouw:

O. Ik voel het al. En het doet deugd.

*Ruitenheer
streelt de nek van de vrouw.*

Professor Jockère:

Ja. Ruiten brengen tinteling in de nek en van de nek gaat die tinteling naar de kuiten.

Vrouw:

Ruiten en kuiten. Het rijmt en het doet deugd.

Professor Jockère:

Ruiten zullen traag maar zeker deuren voor u opendoen. En achter elke deur gloort een nieuw geluk.

Vrouw:

Is dat zeker?

Professor Jockère:

Honderd percent zeker.

Vrouw:

En het zal blijven duren?

Professor Jockère:

(aan de handen van de vrouw voelend) Het zal duren en duren en duren. Er is geen einde in zicht.

Vrouw:

(dromerig, de ogen hunkerend naar boven gericht) Een nieuw geluk. Ik zie het al voor mij. Die man en ik in een huis met een grote tuin, waarin appels en peren en zoete kersen aan de bomen hangen, waarin de bloemen geuren en de merels en de vinken fluiten. *(zich op de stoel omdraaiend, de hand van Ruitenheer grijpend en er haar lichaam mee betastend)* En dan de liefde, de liefde, de grote zachte en warme liefde. *(enthousiast naar de professor kijkend)* Professor! Mijn hoofdpijn is weg, helemaal weg. Bedankt, Professor Jockère. Als de brief en de man gekomen zijn, dan kom ik nog eens op uw deur kloppen.

Professor Jockère:

Doe dat. Op de weg naar het geluk zal ik u graag begeleiden.

Vrouw:

Bedankt, professor Jockère.

*De Professor buigt
en kust de hand van de vrouw.
De speelkaarten wuiven haar uit.
Met een tevreden blik wandelt de vrouw weg.*

*De speelkaartfiguren nemen
de speelkaarten van de tafel.*

Professor Jockère:

(rechtstaand en met de armen naar de speelkaartfiguren zwaaiend) Vooruit, mars. Iedereen weer op zijn plaats. Netjes in de rij gaan staan. Startpositie innemen. En dansen!

*De speelkaartfiguren
beginnen een nieuwe werveldans.*

Professor Jockère:

(tot het publiek) De toekomst, dames en heren. De duistere hoeken van het verleden, de valkuilen en de mogelijkheden van het heden en dan de weg naar de toekomst. Wie, wie, wie, wie van u vreest voor hemel of hel, wie wacht op geld of geluk, wie heeft twijfels over liefde of haat, over trouw of ontrouw?

*Een ongeveer vijftigjarige en dikke man
komt uit het publiek naar voor.
Hij zet de kraag van zijn jas recht
in een poging om zijn gezicht te verbergen.*

Man:

Werkt gij alleen voor wijven? Ik wil ook wel eens een en ander weten.

Professor Jockère:

Ja, ook de man heeft tegenwoordig behoefte aan zekerheden. Kom maar hier. *(met een heel nuchter gezicht en uitgestoken hand)* Honderd euro.

Man:

Honderd euro?

Professor Jockère:

Ja. *(de dikke nek van de man betastend)* U hebt een heel harde huid. Daarin doordringen is niet gemakkelijk en heel vermoeiend voor mijn mediamieke blik. Maar het is de moeite en de honderd euro waard. *(op de buik van de man kloppend)* Ik voel dat er hier en daar veel in zit. Er is heel wat te voorspellen.

Man:

Goede of slechte dingen?

Professor Jockère:

Dat zullen de kaarten bepalen. *(met zijn blinddoek zwaaiend)* Maar de kaarten moet u in duisternis ontdekken.

Man:

(terwijl hij honderd euro betaalt) Misschien heb ik meer nodig dan voorspellingen.

Professor Jockère:

Geen probleem. Ik ben ook een door engelen geleide raadsman.

Man:

Alleen door engelen? Kan het af en toe niet beter zijn er ook een duivel bij te halen?

Professor Jockère:

(terwijl hij de man blinddoekt) Ook de duivel is ooit een engel geweest.

Man:

En nu?

Professor Jockère:

Nu worden de kaarten weer geschud en ik leid u rond tussen de Heren en de Vrouwen, tussen de Boeren en de Azen, tussen de Tienen en de Negenen, tussen de Achten en de Zevenen van Harten en Klaveren, van Ruiten en Schoppen.

*Een aantal speelkaartfiguren
gaat weer naar de achtergrond,
waar ze hun bezigheden
ook nu geluidloos (met mimiek) verder zetten.
Ook nu blijft iets van de muziek der Boeren hoorbaar.
Hartenvrouw, Klaverenvrouw,
Ruitenvrouw en Ruitentien,
Schoppenaas en Schoppentien
leggen een speelkaart op de tafel,
gaan dan hier en daar naast de tafel staan
en volgen elke beweging van de man.
Professor Jockère leidt de man naar de tafel,
helpt hem op de bezoekersstoel zitten
en neemt zijn blinddoek af.*

Man:
En?

Professor Jockère:
En. Ja. *(de kaarten van dichtbij bekijkend en af en toe binnensmonds grommend)*
Wat zeggen de kaarten? Precies wat ik al dacht: Ruitentien is dicht bij u.

*Een ernstig kijkende Ruitentien
geeft de man een klopje op de schouder
en applaudisseert.
De andere speelkaartfiguren volgen zijn voorbeeld.*

Professor Jockère:
Dat is geld, dat is veel geld. Dat verdient felicitaties. *(de hand van de man onstuimig schuddend)* Dat geld is de beloning voor hard werken in de zaak.

Man:
Soms veertien uur per dag. En zonder klagen.

Professor Jockère:
Maar links van u staat Hartenvrouw ...

*Een heel koud en kwaad kijkende
Hartenvrouw
benadert de man.
Hij bekijkt haar eventjes,
maar is zichtbaar verveeld
met haar aanwezigheid.*

Man:

Wat komt die kwaaië trien hier doen? Ze lijkt een beetje op ...

Professor Jockère:

Zij is het symbool van de trouwe echtgenote of goede vriendin. O wee, (*op een speelkaart kloppend*) Schoppentien ...

*Schoppentien benadert Hartenvrouw
met klauwende gebaren.*

Man:

Is dat ook een kwaaië?

Professor Jockère:

Schoppentien staat heel dicht bij Hartenvrouw en hij loert over haar schouder. Hij heeft een dolk ...

*Schoppentien zwaait met een dolk
boven het hoofd van Hartenvrouw.*

Professor Jockère:

Hij wacht op het goede moment om te steken.

Man:

En dat betekent?

Professor Jockère:

Niet veel goeds. Er hangt een beetje mist rond Schoppentien. Hij verbergt een of andere ziekte.

Man:

Is ze ziek? (*naar Hartenvrouw wijzend*) Die daar. Is ze ziek? Echt ziek, bedoel ik.

Professor Jockère:

Uw vrouw is ziek.

Man:

(ongeduldig) Ja. Ja. Ja. Ja. Ze heeft last van de maag en van andere dingen. Klagen en klagen en klagen. Als al haar klachten te vertrouwen waren, dan was ze al minstens tien jaar dood. Conclusie: ze overdrijft. En verpest mijn leven. *(na een poos)* Gaat ze dood?

Professor Jockère:

Nog niet.

Man:

(ontgoocheld) Dedju. *(naar de speelkaarten op de tafel wijzend)* En dààr? Wie en wat staan daar?

Professor Jockère:

Veel vrouwen. Ruitenvrouw is vergezeld van Schoppenaas ...

*De verleidelijk geklede Ruitenvrouw
en een vrolijke Schoppenaas
komen hand in hand naar voor.
Ze dansen.*

Man:

Hehe. Ruitenvrouw. Knap wijfje. Leuk kontje. Wat voorspellen die twee?

Professor Jockère:

Een feestmaaltijd, met everzwijngebraad en donkerrode wijn en met veel gelach. *(aftastend en suggererend)* Een familiefeest ... een personeelsfeest ...

*De man spert de ogen open
en knikt met overtuiging.*

Man:

Dat heb je bijna goed gezien, Professor. Een Open Deur Dag, gevolgd door een heel bescheiden personeelsfeest. De eerste zaterdag van volgende maand. Elke vijf jaar. Nieuwe klanten lokken en een goed middeltje om het personeel een beetje stroop aan de baard te strijken.

Professor Jockère:

(de speelkaarten van dichtbij bekijkend) Ik zie veel meer dan stroop. Ik zie een open deur en een blonde vrouw die binnenkomt.

Man:

Op dat feest?

Professor Jockère:

Ja. Een nog heel jong en dartel ding dat u veel blijdschap en vreugde zal geven.
Maar.

*Schoppenaas geeft Ruitenvrouw
een tik op de kont.
Met een luide lach
verlaat Ruitenvrouw haar danspartner.
Ze gaat achter de man staan,
zoent zijn hoofd
en slaat haar armen rond zijn nek.
De man beleeft er zichtbaar genoeg aan.
Hij glundert.*

Professor Jockère:

Ja. Ja. Blijdschap en vreugde. Maar ...

Man:

Is er een maar?

*De achterdochtig kijkende Klaverenvrouw
komt naar voor.*

Professor Jockère:

(naar Klaverenvrouw wijzend) Er is nog een andere vrouw. Ouder en rijper dan dat jonge ding van de Ruiten. Een vrouw met donkere haren en veel jaloersheid. Een vulkaan.

Man:

Mijn secretaresse. De godverdomde ...

Professor Jockère:

Vulkaan ...

Man:

Ja. Een die geen lava ...

Professor Jockère:

Maar jaloersheid spuwt.

Man:

Juist.

*Klaverenvrouw trekt Ruitenvrouw
van de man weg.*

*Ze wrijft haar borsten
tegen het achterhoofd van de man,
opent zijn hemd
en zoekt zijn tepels.
Ze zoent hem hartstochtelijk.*

Professor Jockère:

Ze hangt en hangt en hangt maar aan uw nek. Haar zoenen zijn wijd en diep. *(met
waarschuwend opgestoken vinger)* Daar komt herrie en veel miserie van.

Man:

*(nauwelijks in staat om te praten en opgewonden heen en weer schuivend op zijn
stoel)* Maar, maar, maar ...

Professor Jockère:

(de kaarten heen en weer verschuivend) Amour hier en amour daar. 't Is tegenwoordig niet meer bij te houden.

Man:

(hijgend van opwinding) Loopt dat wel goed af?

Professor Jockère:

Herrie en miserie heb ik gezegd.

*Ruitenvrouw trekt Klaverenvrouw
van de man weg.
Even staan ze uitdagend en vechtlustig
tegenover elkaar.
Maar de andere speelkaartfiguren
trekken hen van elkaar weg.*

Man:

Herrie thuis ...

Professor Jockère:

En miserie op het werk.

Man:

Is het te voorkomen?

Professor Jockère:

't Is nog in duisternis gehuld.

Man:

Die Schoppentien met zijn dolk. Is dat een hoopgevend signaal?

Professor Jockère:

(heel bedachtzaam en met sterk gefronst voorhoofd) Een. Hoop. Gevend. Signaal?

Man:

Ja. Het is jouw taak om hiermee te helpen. Want ik hou het niet langer uit. Ik wou en ik wil en ik wil en wou ...

Professor Jockère:

Dat hij die Hartenvrouw echt doodstak.

Man:

Ik heb het al lang zelf willen doen, al van in het eerste jaar dat we getrouwd waren. Maar telkens ik er aan beginnen wil, dan beven mijn vingers.

Professor Jockère:

Ik kan het met toverformules proberen. We zouden samen de Litanie van Maria Magdalena kunnen bidden.

Man:

De litanie van Ma. Ma. Ma. En helpt dat?

Professor Jockère:

Met de Maria Magdalena Litanie heb ik goede ervaringen. Ze heeft al heel wat vrouwen van de frigiditeit genezen.

Man:

Die van mij mag haar frigidities houden. Een Schoppentien wil ik. *(met een keel oversnijdend gebaar)* Met een dolk. *(Professor Jockère bij de revers grijpend)* Tussen het kermisvolk lopen toch wel een paar Turken of Albanezen die dat klusje aankunnen. *(na een poos)* Tweeduizend euro.

Professor Jockère:

Neen.

Man:

Drieduizend.

Professor Jockère:

Neen.

Man:

Vierduizend. Voor goed en proper uitgevoerd werk. Want ik kan niet tegen bloed. (*aan de revers van Professor Jockère trekkend*) Een Turk of een Albanees. Ik ben er zeker van dat je er een kent.

Professor Jockère:

Ik zou misschien kunnen bemiddelen. Maar ook dat kost geld.

Man:

(*de revers loslatend*) Tien percent.

Professor Jockère:

Dat is nog geen halve litanie waard.

Man:

Twintig percent.

Professor Jockère:

Noppes.

Man:

Dertig percent. Veertig. Dedju ...

Professor Jockère:

Honderdtwintig percent.

Man:

Wat? Vierduizend en honderdtwintig percent. Dat is achtduizend achthonderd. Zoveel is ze niet waard. Laat ze dan maar liever kanker krijgen.

Professor Jockère:

Daar is meer dan één litanie voor nodig. En een paar groene flesjes met dauwdruppels van mijn Blanke Berg.

Man:

En wat kosten die?

Professor Jockère:

Iets minder dan achtduizend achthonderd.

Man:

Dedju. Wat heb je weer gezegd over die jonge griet? Blijdschap en ...

Professor Jockère:

Blijdschap en vreugde.

Man:

Juist. Maar ook dat zal geld kosten.

Professor Jockère:

De secretaresse kost meer.

Man:

Ze is ook goed. Ze tikkelt en tokkelt niet alleen goed op haar toetsenbord. Hihi.

Professor Jockère:

Blijdschap en vreugde in het tokkelen ...

Man:

Is belangrijk. En geen dolk? Een bedauwde litanie zal volstaan?

Professor Jockère:

We zullen ons best doen. De grootste van al die liefdes zal op den duur wel triomferen.

Man:

Kan ik dat geloven?

Professor Jockère:

(de man bemoedigend op de schouder kloppend) Kom nog eens terug. Uw problemen zijn te gecompliceerd om in één keer afgewerkt te worden. Volgende keer zullen de kaarten wel een duidelijker taal spreken.

Man:

(de mouw van de Professor grijpend) Ik wil een Turk. Of een Albanees. Met een dertig centimeter lang mes. Je begrijpt wat ik bedoel? Ik kom morgen terug.

Professor Jockère:

Laat. Als alle lichten hier gedoofd zijn.

Man:

Zal er dan een Turk zijn? Of een Albanees?

Professor Jockère:

We zullen met de litanie beginnen. *(met gesloten ogen)* *Madre y Profeta Maria Magdalena, te llama de sus tierras y su dulzura, si tu amor implora ...*

Man :

Is dat Latijn ?

Professor Jockère:

Neen. Het is de taal waarin Maria Magdalena wil aangesproken worden.

Man:

Dedju. En dat helpt?

Professor Jockère:

Altijd. *(rechtstaand)* Tot morgen?

Man:

Tot morgen.

Professor Jockère:

Na het ondergaan van de zon en vóór de eerste roep van de kerkuil.

Man:

Ook dat nog.

Professor Jockère:

Ingewikkelde vragen vergen ingewikkelde antwoorden.

Man:

(de hand van de professor schuddend) Tot morgen. *(met waarschuwend opgestoken vinger)* Een Turk of een Albanees. En als het even kan: ook een in bloei staande Maria Magdalena. Tijdens de litanie mag ze op mijn schoot zitten.

Professor Jockère:

Ze weegt tweeënnegentig kilo.

Man:

Zoveel te beter. Ik hou van dikke mokkels. Jij niet?

Professor Jockère:

(een beetje afwezig) Soms.

Man:

(met een briefje van vijftig euro voor de ogen van Professor Jockère zwaaiend en het bankbriefje dan achter een oor van de Professor stekend) Is vijftig euro genoeg voor de bemiddeling?

Professor Jockère:

Het is een goed begin.

Man:

Hihhi. Tot morgen?

Professor Jockère:

Tot morgen.

Man:

(een beetje spottend) Vóór het wakker worden van de kerkuil.

Professor Jockère:

Ja.

*De man zet de kraag van zijn jas weer recht
in een poging om zijn gezicht te verstoppen
en wandelt dan weg.*

*Professor Jockère gaat aan de tafel zitten
en steekt wanhopig zijn armen omhoog.*

Professor Jockère:

Waar gaat de wereld naartoe? Waar gaat de mensheid met al die dolken naartoe?

*Professor Jockère legt zijn vermoeide hoofd op zijn armen.
De speelkaartfiguren bekijken hem met verschrikte ogen.
Ze komen hem van dichtbij bekijken.*

Ruitentien:

Professor, wordt er geen nieuwe klant gelokt?

Professor Jockère:

Ik ben moe. En ik heb een Maria Magdalena beloofd. Een van tweeënnegentig kilo.
En ik heb er geen.

Hartenvrouw:

(verleidelijk met haar kont draaiend) Dat rolletje wil ik wel spelen.

Professor Jockère:

Jij? Dat scheelt twintig kilo.

Hartenvrouw:

Met een glaasje van mijn heel speciale elixir maak ik van elke vent een slappe vod.
Hij zal het verschil niet zien. Of voelen.

*Professor Jockère richt zich op
en maakt wanhopige gebaren met beide handen.
Onwillekeurig veegt hij daardoor
de kaarten van de tafel.
Terwijl de kaarten op de grond vallen,
laten ook alle speelkaartfiguren zich vallen.
Ze liggen in wanorde op de grond.*

Professor Jockère:

Oei. Oei. Oei. Al mijn kaarten zijn van de tafel gevallen.

*De door het neervallen wat versufte Ruitenvrouw
staat kreunend recht, schudt de sufheid uit haar lichaam*

*en komt tot bij Professor Jockère.
Ze trekt zijn zwarte jas uit
en neemt de hoge hoed van zijn hoofd.
En lacht hem dan breed toe.*

Ruitenvrouw:

(terwijl ze hem weer met de bellenmuts tooit) Niet zo treuren, ventje. Finito la commedia. Gedaan met die professorkomedie. Als Joker ben je veel leuker. En mooier. *(hem een zoen gevend)* En liever. Laat je jokerlach nog eens zien.

De Joker lacht en trekt Ruitenvrouw tegen zich.

*De overige kaartspelfiguren staan recht
en beginnen zingend en musicerend
een afscheidsdans.*

*Alleen Ruitenheer
blijft kwaad staan
en kijkt met afgrijzen
naar het flirten van Ruitenvrouw en de Joker.
Hij zwaait met zijn scepter.*

Ruitenheer:

(de Joker en Ruitenvrouw naderend) Is dat spelletje gedaan, ja?

*De Joker is nu helemaal uit zijn rol
van waarzegger ontdood.
Hij steekt zijn tong uit naar Ruitenheer
en wil in de billen van Ruitenvrouw knijpen.
Ze onderschept zijn hand
en trekt hem tussen de andere speelkaartfiguren.*

Ruitenvrouw:

(tot de andere speelkaartfiguren) Kom, kom. Het spel is uit.

*De dansende speelkaartfiguren
nemen wuivend afscheid van het publiek.
De Joker en Ruitenvrouw
volgen hen hand in hand.
Ruitenheer kijkt hen kwaad na.
Hij tikt met zijn scepter op de grond.*

Ruitenheer :

(met zijn scepter zwaaiend) Dedju. Nondegotvergotvernondedju. *(terzijde)* Die twee moet ik in het oog houden.

d o e k